

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Ririro

Вълшебникът от Оз: Пазителят на портата (10/24)

Мина известно време преди да се събуди Страхливият лъв, защото беше лежал сред маковете дълго време, вдишвайки смъртоносния им аромат; но когато той отвори очите си и се изтърколи от каруцата, беше много доволен, че е все още жив.

- Бягах възможно най-бързо - каза той, сядайки и прозявайки се, - но цветята бяха твърде силни за мен. Как ме измъкнахте?

Тогава те му разказаха за полските мишки и как те щедро са го спасили от смърт; а Страхливият лъв се изсмя и рече:

- Винаги съм мислел, че съм много голям и ужасен; и все пак такива малки неща като цветята почти ме убиха, а такива малки животни като мишките ми спасиха живота. Колко е странно всичко това! Но, другари, какво да правим сега?

- Трябва да продължим да пътуваме, докато не намерим пътя от жълти павета пак - каза Дороти, - а после можем да продължим към Смарагдения град. И така Лъвът беше напълно освежен и се чувстваше пак на себе си, всичките тръгнаха на пътешествие, като страшно много се наслаждаваха на разходката по

меката свежа трева; и не мина дълго време, докато стигнаха пътя от жълти павета и се насочиха отново към Смарагдения град, където живееше Великият Оз. Пътят беше равен и добре павиран сега, а природата наоколо беше красива, така че пътешествениците се зарадваха, че са оставили далеч зад тях гората, а с нея и многото опасности, които бяха срещнали в мрачните ѝ сенки. Пак можеха да видят огради от страни на пътя; но тези бяха боядисани в зелено, и когато стигнаха до малка къщичка, където очевидно живееше един фермер, тя също беше боядисана зелена. Отминаха няколко от тези къщи следобед и понякога хората тичаха към вратите и ги гледаха сякаш искаха да им зададат въпроси; но никой не се приближи към тях, нито пък някой им проговори заради огромния Лъв, от който много се страхуваха. Всички хора бяха облечени с дрехи в прекрасен смарагденозелен цвят и носеха островърхи шапки като тези на Дъвчащите.

- Това трябва да е Страната на Оз - каза Дороти, - и ние със сигурност се приближаваме до Смарагдения град.

- Да - отговори Плашилото. - Всичко тук е зелено, докато в страната на Дъвчащите любимият цвят е синьо. Но хората сякаш не са толкова приятелски настроени като Дъвчащите и ме е страх, че няма да можем да си намерим място, където да прекараме нощта.

- Иска ми се да ям нещо различно от плод - каза момичето - и съм сигурна, че Тото почти умира от глад. Нека спрем на следващата къща и говорим с хората.

Така че когато стигнаха до внушителна ферма, Дороти се запъти смело към вратата и почука.

Една жена я отвори само колкото да надникне навън и каза:

- Какво искаш, дете, и защо този огромен Лъв е с теб?

- Искаме да прекараме нощта с Вас, ако ни позволите - отговори Дороти - а лъвът е мой приятел и другар и няма да Ви нарани за нищо на света.

- Питомен ли е? - попита жената, отваряйки вратата малко по-широко.

- О, да - рече момичето - а е и страшен страхливец. Той ще се страхува повече от Вас, отколкото Вие от него.

- Ами - каза жената, след като го обмислим и надникна пак към Лъва, - щом е така, можете да влезете, а аз ще ви приготвя вечеря и място за лягане. И така влязоха в къщата, където освен жената имаше две деца и мъж. Мъжът беше наранил крака си и лежеше на дивана в ъгъла. Те изглеждаха страшно изненадани да видят толкова странна компания и докато жената се занимаваше да слага масата, мъжът попита:

- Накъде сте се запътили?

- Към Смарагдения град - каза Дороти, - да видим Великия Оз.

- О, така ли! - възкликна мъжът. - Сигурни ли сте, че Оз ще ви приеме?

- Защо не? - отговори тя.

- Ами, казано е, че той никога не позволява на никого да го види. Бил съм в Смарагдения град много пъти и е красиво и чудесно място; но никога не ми е било разрешено да видя Великия Оз, а и не знам никой жив човек, който да го е виждал.

- Той никога ли не излиза? - попита Плашилото.

- Никога. Той седи ден след ден в огромната Тронна зала на своя Дворец и дори тези, които го обслужват, не го виждат лице в лице.

- Той какъв е? - попита момичето.

- Трудно е да се каже - рече мъжът замислено. - Виж, Оз е Велик вълшебник и може да приеме каквато си иска форма. Така че някои казват, че прилича на птица; други казват, че прилича на слон; а трети казват, че прилича на котка. За други той прилича на красива фея или брауни или каквато и да е друга форма, която му хрумне. Но няма жив човек, който да разкаже, кой е истинският Оз, когато той е в своята собствена форма.

- Това е много странно - каза Дороти, - но трябва да се опитаме по някакъв начин да го видим или сме били целия този път за нищо.

- Защо искате да видите ужасяващия Оз? - попита мъжът.

- Искам той да ми даде мозък - каза Плашилото ентусиазирано.
- О, Оз може доста лесно да го направи - обяви мъжът.
- Той има повече мозък, отколкото се нуждае.
- А аз искам да ми даде сърце - рече Тенекиеният човек.
- Това няма да му е проблем - продължи мъжът, - защото Оз има огромна колекция сърца с всякакви размери и форми.
- А аз искам той да ми даде смелост - каза Страхливият лъв.
- Оз държи голямо гърне със смелост в Тронната си зала - каза мъжът, - което е със златно покритие, за да му попречи да прелее. Той ще се радва да ти даде малко.
- А аз искам да ме върне обратно в Канзас - каза Дороти.
- Къде е Канзас? - попита мъжът изненадан.
- Не знам - отговори Дороти жално, - но това е домът ми и съм сигурна, че е там някъде.
- Много вероятно. Ами, Оз може да направи всичко; така че предполагам, че ще ти намери Канзас. Но първо трябва да го видиш, а това ще бъде трудна задача; защото Великият вълшебник не обича да вижда никого и обикновено си има свой начин, по който действа. А какво искаш ТИ? - продължи той, обръщайки се към Тото. Тото само махна с опашка; защото, колкото и да е странно да се каже, не можеше да говори.

Жената сега ги повика, че вечерята е готова, така че те се събраха около масата и Дороти яде вкусна каша, бъркани яйца и хубав бял хляб, като се наслади на храната си. Лъвът яде малко от кашата, но не му хареса особено, тъй като беше направена от овес, а овесът беше храна за коне, не - за лъвовете. Плашилото и Тенекиеният човек не ядоха нищо. Тото яде по малко от всичко и се радва, че пак вечеря добре.

Тогава жената даде на Дороти легло, където да спи, а Тото легна до нея, докато Лъвът пазеше вратата на стаята ѝ, така че да не я притесняват. Плашилото и Тенекиеният човек застанаха в ъгъла и бяха тихи цяла нощ, въпреки че, разбира се, не можеха да спят. На следващата сутрин, щом слънцето изгря, те тръгнаха на път и скоро видяха красива зелена светлина в небето точно пред тях. - Това трябва да е Смарагденият град - рече Дороти. Докато продължиха да вървят, зелената светлина ставаше все по-ярка и по-ярка и изглеждаше сякаш най-накрая приближават края на пътешествията си. И все пак стана следобед, докато стигнат до огромната

стена, която ограждаше Града. Беше висока и дебела, с ярко зелен цвят.

Пред тях и в края на пътя с жълтите павета имаше голяма порта, инкрустирана със смарагди, които блестяха на слънцето, така че дори нарисуваните очи на Плашилото бяха заслепени от блясъка им.

Имаше звънец до портата, Дороти натисна копчето му и се чу сребристо звънлив звук отвътре. Тогава голямата порта бавно се отвори и всички те минаха през нея и се намериха във висока сводеста зала, по стените на която бляскаха безброй смарагди.

Пред тях стоеше дребен мъж с приблизително същия ръст като Дъвчащите. Той беше облечен от глава до пети изцяло в зелено и дори цветът на кожата му беше със зеленикав оттенък. От неговата страна имаше огромна зелена кутия.

Когато той видя Дороти и придружителите ѝ, мъжът попита:

- Какво търсите в Смарагдения град?

- Дойдохме тук да видим Великия Оз - каза Дороти.

Мъжът беше така изненадан от този отговор, че седна да го обмисли.

- Минаха много години, откакто някой ме е молил да види Оз - каза той, клатейки главата си озадачено. - Той е могъщ и ужасяващ и ако идвате с лекомислено или глупаво поръчение да притеснявате мъдрото отражение на Великия вълшебник, той може да се ядоса и да унищожи всички Ви моментално.

- Но това не е глупаво поръчение, нито пък лекомислено - отговори Плашилото; - важно е. И ни казаха, че Оз е добър Вълшебник.

- Такъв си е - каза зеленото човече, - и управлява Смарагдения град мъдро и правилно. Но за тези, които не са честни или пък го приближат от любопитство, той е най-ужасният и малцина са се осмелявали да го зърнат. Аз съм Пазителят на портите и тъй като искате да видите Великия Оз, трябва да Ви отведе до двореце му. Но първо трябва да си сложите очила.

- Защо? - попита Дороти.

- Защото ако не носите очила, яркостта и величието на Смарагдения град ще Ви ослепи. Дори тези, които живеят в Града, трябва да носят очила нощ и ден. Всички те са заключени, както Оз нареди в деня, когато беше построен Градът, и аз имам единствения ключ, който може да ги отключи.

Той отвори голямата кутия и Дороти видя, че е пълна с очила с всякакви размери и форми. Всички те бяха със зелени стъкла. Пазителят на портите намери един чифт, който точно би паснал на Дороти и ги сложи на очите ѝ. Имаше две златни ленти на тях, които преминаваха около задната част на главата, където се заключваха с малък ключ, който беше в края на верижката, която Пазителят на портите носеше на врата си. Когато бяха сложени, Дороти не можеше да ги махне дори да искаше, но разбира се, тя не искаше

да бъде ослепена от блясъка на Смарагдения град, така че тя не каза нищо.

Тогава зеленото човече сложи очила и на Плашилото, Тенекиения човек и Льва, дори и на мъничкия Тото; и всички бяха заключени здраво с ключа.

После Пазителят на портите сложи собствените си очила и им каза, че е готов да ги заведе в Двореца. Като взе един голям златен ключ от закачалката на стената, той отвори друга порта и всички те го последваха през портала към улиците на Смарагдения град.